

ZEMPLÉNI LAPOK.

Szerkesztői és kiadóhivatal

Fóut 9. szám

Hova minden a lap szellemi részét illető közlemény, valamint az előfizetési s hirdeményi pénzek is küldendők.

Kéziratok vissza nem küldetnek.

Társadalmi hetilap,
főtekintettel Zemplénmegye érdekeire.

(Megjelenik minden vasárnapon.)

Előfizetési feltételek:

Egész évre	6 frt — kr.
Félévre	3 frt — kr.
Negyedévre	1 frt 50 kr.
Néptanítóknak és körjegyzőknek egész évre	4 frt — kr.

A hirdetési díjak, a hirdetési rovat által látható díjszabályzat szerint számítottak.

Felelős szerkesztők s kiadótulajdonos társak:

BORÚTH ELEMÉR

HORNYAY KÁLMÁN.

Felhívás és kérelem Sátoralja-Ujhely város Hölgyeihez!

Országszerte aggodalmat költ a nyomor és éh-inség, mely a haza minden egyes szegényebb vidéke, kiválóan megyénk felsőbb részén már is küszöbön áll s midőn a kormány és az országgyűlés hosszas tanácskozás után, nyújt is egyes vidékeknek némi pénz segélyt, azt csak azok élvezik, kik vagy megtudják téríteni vagy esetleg az állam által építendő egy vagy más vállalatnál ezen összegekből munkájuk után részesülnek.

De minő kis mérvű segély ez akkor, midőn számarányilag még háromszor annyinak volna erre szüksége, kik önmagukkal tehetlenek. — A munkás családja ezen keresményből meg nem élhet; gyenge nők, árvák és kisdedek, kikre a kormány figyelme nem terjedhet ki, mert arra nem is képes.

De Magyarországnak volt s van jelenben is Nemtője, ki ily esetben mindig megjelen s ez nem más, mint a költő által felmagasztalt Magyar Hölgy, kire ha hivatkozást bár mikor, hogy „tedd kötelességedet”, mindig eredmény koszorúzza kérelmedet.

Mindenütt lehet hallani, hogy itt amott ilyen vagy olyan jótékony célú nő-egyletek alakultak, melyek a nyomorban sínló éhezőket munka-, ruha-, hajlék-, pénz- s étellel segítik s mindenütt áldás kíséri magasztos működésüket. Csak Zemplénmegye s különösen S.-a.-Ujhely városa hölgyeiről nem hallani, nem látni, nem tapasztalni semmit!

Tehát csak e megye vagy város hölgyeinek szíve lett közönyös és fásult meg a nemes női erény iránt!? Nem! ezt nem hiheti senki, ki őket ismeri. Hiszen csak egy, nem rég, időre tekintünk vissza: mily jól esett lelkünknek, a zemplénmegyei nő-egylet élén látni az Andrássy, Barkóczy, Károlyi, Szirmay, Sztáray grófnőket, Senyey bárónőket, Dókus-Rátkay Borbála, Évva-Balásházy Terézia, Szirmay, Orosz, Bernáth, Szmracsányi még más számtalan urnőt, kik nemes feladatukat oly buzgón teljesíték!

Igaz! a mai kor, mely minden nemes tár-

sadalmi eszmét elejt, meghozta végzetes óráját ezen szép egyletre is. S midőn az már teljesen bomlásnak indult, a pártfogás alatt levő árvák Évva-Balásházy Terézia ő nagyságára maradtak, a ki hosszú évek során egymaga küzdött a kisdedek érdekében s úgy a pénzintézetek, mint egyesektől tudott annyi köyöradományt gyűjteni, hogy a legközelebbi időig ellátásban részesültek, míg a város vette őket gondozásuk alá. Nem lehet tehát azon közönyt egyébként tulajdonithatnom — mint annak, hogy a szerénység nem engedi hölgyeinket egyéni kezdeményezőknek lenni.

De most, midőn a nyomor, inség, hideg, drágaság annyira aggasztólag zörgetnek a jótékony szívek ajtaján, hogy országszerte alakulnak egyletek, helyi, inségi bizottságok és pedig kizárólag a nők, e földi angyalok sorából, — melyek igyekeznek a mennyire lehet, a bajt legalább momentán orvosolni, ismétlem, most senkit sem látunk körünkben, a ki a szenvedő emberiség érdekében társadalmi uton mozgalmat idézne elő. Hát csak Ujhely városa nőinek szívéből halt volna ki ezen a költők által annyiszor dicsőített legszebb női erény: a jótékonyosság?! Nem, ez nem hihető! Itt csak alszik az s a legelső gyöngéd érintésre, az első jaj szóra, mely füléhez ér, felébred, hogy megszakított áldásos munkáját tovább folytassa.

Fel tehát ti nemesen gondolkozó jótékony angyalok! Dobjátok félre a városunkban sajnos észlelhető társadalmi osztály összeforrás akadályait s igyekezzetek a nyomorban sínlők s a segélyt annyira igénylők bajain karöltve segíteni! A nemes eszme megvalósítására városunkban, Dókus-Rátkay Borbála ő méltóságát véljük mindenek fölött hivatottnak; neve, állása a nemes vállalat élén már magában is elég biztosíték a sikerre nézve. Ő méltóságának igen könnyű leendő egy szűkebb kört magánál összegyűjteni, mely a módokról előzetesen tanácskozva, megállapítsa a kivitel tervét. Annyi mindenféle szegény várja a segélyt, s oly sokalaku lehet eszközülésének módja, hogy a magát legigénytelenebbnek tartó erő is áldásosan működhetik; mert a legcsekélyebb áldozat is csak oly becses, mint a legnagyobb, ha az mindene az áldozónak. Mi részünkről a hála és elismerés koszorúját

kivétel nélkül nyújtandjuk át mindenkinek, de viszont nem fogunk kénsni ujjal reá mutatni s ha kell, a nyilvánosság terén is köztudomásra hozni nevét azoknak, kik magokat ezen jótékony célú segélyző-egyletből kivonják vagy kivonni akarnak.

Fel tehát nemes érzelmű hölgyek! nyujtsátok ki áldásos karotokat a nyomor megmentésére; akkor, midőn számtalan segélyre szorult nyújtja esdő — s majdan áldó kezét az alamszna után.

Ifj. Farkas Lajos.

Legyen-e S.-a.-Ujhelyben rendezett tanács vagy nem?

Elsorolva az okokat, melyek kívánatosnak teszik, hogy városunk rendezett tanácsot szervezzék, elmondjuk végül a feltételeket is, melyek nélkül az átalakulás munkáját inkább károsnak, mint hasznosnak tartanók.

Első és legfontosabb feltétel: hogy a választás által betöltendő s kivált főbb állomásokra arra hivatott és alkalmas egyének szemeltessenek ki, — vagy hogy a képviselőtestület egyik érdemes tagjának szávaival éljünk: „szükséges, hogy ne a hivatalok teremtessenek egyes kiszemelt egyének számára, de a hivatalok számára kerestessenek emberek”.

Nem képzelhetnénk nagyobb csapást a városra nézve, mintha nagy vajudással, esetleg áldozatokkal, létrehozatnák a rendezett tanács csupán azért, hogy a legfontosabb helyekre oly embereket ültessünk, kik nem oda valók, — kik nem arra születtek, hogy egy tekintélyesebb város kormányzatának gyeplőit kezéikbe ragadják, kik nem nyujtanának elég garanciát arra nézve, hogy tizezer ember sorsa felett örködjenek s azok felett itélkezzenek és rendelkezzenek.

Nagyon meggondolandó ez! . . .

Az intézmények nevelhetnek, de nem teremtenek embereket. Nekünk pedig, kik a jelenben azon munkálunk, hogy az eddigi helyzetet javítsuk, hogy nem csak a jövő nemzedékek, de a

nos. Alighogy délre beérkeztünk Gátafalvára, már estvére bált rendeztek, az élelmes strázsa-mesterek s tizedesek a falu oskoláját kitisztították, néhány szál gyertya megtette a kivilágítást, a magunk czigánybandája huzta, a falubeli sok szép horváth menyecske és leány ugylátszik nem irtózik a kék áttítás magyar tisztéktől, megtelt a terem, s járta a csárdás, valzer és polka egész virradtig, csak az örszemen álló tiszték haragudtak egy kicsit, magunk is részt vettünk a mulatságban vagy éjfélig.

Ma délután egy tisztí összejövetelünk volt, hol én felszóllítottam, hogy miután az idő nagyon meghidegedett s a zászlóaljbeli legénység, megigért posztó ruháját, a kék áttilat még sem kapta meg a megyétől, nap és éjjel pedig folytonosan örszemen kelletvén neki egy ingbe és vékony köpenyegbe állani; ezt nem állhatván tovább, igen nyugtalan — menjek haza, ha a ruhákat Pesten nem találom, S.-a.-Ujhelyig s azokat magammal okvetlen hozzam el.

En tehát holnap először Pozsonyba Görgey tábornokhoz engedelemért s onnét a gözhajón haza felé indulok, ha az utra kiszámított idő rövidsége engedi, megis látogatlak.

Itt Gátafalván nem bántam volna, ha tovább maradok is, rongyos kis község az igaz, de a nép igen jó magyar szellemű, vagy csak a félelem játszatta velök ezen szerepet! Csendesesen élve régi mulatságainkat folytatjuk, meg-meglátogatva a szomszéd faluba tanyázó zászlóaljakat is, vagy ők itt minket s az idő jól eltelik.

Az új fővezér első fellépése a napokban Schlosshofnál egy kis forszírozott recognoscirozás volt. Mi ide csak a tompa ágyuzást hallottuk, melynek ugyan más eredménye nem lett, mint egy kis hid felégetése a Morva vizén, egy pár halott és sebesült részünkről.

TÁRCZA,

Liptóujvár.

tt áll, a pusztá légbe
Felütve vén fejét,
Csorbákkal róttá rája
Történetünk muzsája
Csaták esztendejét.

És mintha emlékeznek
— Csak ő és senki más —
Néz, néz a mult időbe
S borong a Vág kódébe
E pusztá körakás.

Fel-felrepül fokára
A rónaság szele,
Es a siralmas multért,
Reménytelen jövőért
Nagyot sóhajt vele.

De jó a nyár csodája
A fényes délibáb
S a pusztá vár multjának,
Felejtett hős korának
Tünékeny éltet ad:

Láthatsz fénytengerében
Csatákat forrni,
Harczrendeket rohanva,
Előre-hátra futva
Höst hősre küzdeni . . .

S míg a nap a romokra
Sugárfényt rezgete:
A táj csodája szünik,
A harc gyorsan letünik
Mint álom képlete.

* * *

Békétlen Rákóczi
Csatáza hajdan itt,
S a lég, csatát ujtva
Emlékezetbe hozza
A mult vérnapiját.

Mért üzöd óh természet
Hiu játékodat?! . . .
Nekünk felejtünk kell
S kimosni könnyeinkkel
A hű vonásokat . . .

Miskolczi.

Levelék 1848-ból.

(folytatás.)

Gátafalva, 1848. nov. 17.

Gróf Andrássy csakugyan bucsut vett a zászlóaljtól, mi pedig Köpcsényből ide Gátafalvára tétettünk által. Tisztikarunk a földesuri üresen álló nagy kastélyába szállásoltatott be. Ezen kastély gr. Eszterházy Kázméré, valaha klastrom lehetett, vagy ha nem az volt, klastromszerűleg volt építve. Apró czellák nyilnak a folyosókra, minden tisztnek külön czellája van. Egy nagy német asszony a ház felügyelő neje, de aki mindamellert szép is; sürog, forog s pénzünkért szivesen főz számunkra. Helyettes őrnagyunk most mint legöregebb százados, gróf Bethlen Já-

mostani teherviselő nemzedék számára is előnyöket nyujtsunk, hibákat javítsunk, panaszokat kevesbitsünk: ... nekünk minden bizonynyal érdekünkben áll az új rendszer élére oly kormányosokat állítani, kik az átmeneti idő terhes faladatainak becsülettel megfeleljenek, kik első percztől helyt állva, minden polgárban azon megnyugvást keltsék, hogy jól történt a mi történt s érdemes volt a régi ruhát ujjal kicserélni.

Különösen áll ez a polgármesteri s a főbb hivatalokra nézve.

Az „első polgármester”-nek oly embernek kéne lennie, ki ne legyen sem „golya” — sem gerenda király, de egyenjogú polgárok között az első. Kinek jelleme próbált, keze tiszta, esze világos legyen. Ki nem hajlandó a közérdek rovására, pajtáskodásra s egyéni érdekek dédelgetésére. Ki önmagában megőrizze az egész város tekintélyét. Ki buzgalommal s állhatatos kitartással csungión szép hivatása kötelmein s elegendő eréllyel bírjon a városházán belül s városházán kívül a rend fentartására. Ki tudatával bírjon mindannak, atérezze mindazt, mi a város emelkedésére s polgárai jólétének előmozdítására szükséges.

Ily tulajdonokkal, vagy legalább azok nagyobb részével bíró egyéneket kell a polgármesteri s egyéb főbb állomásokra kizemelnünk s megnyernünk, akár az eddigi tisztikar egyes tagjai, akár új emberekről legyen szó.

Most még e kérdéstről nyiltan és nyugodtan beszélhetünk, mivel még személyek nem szerepelnek a játékban.

Ez egyik létfeltétele az átalakulásnak s ez legyen főgondjuk azoknak, kik az új tisztikart választani hivatva lesznek, ha létre jönne a tervezett átalakulás. Ne korteskedés és protektió, de érdem és bírálat döntjék el a választások sorsát.

Igy áldásos hatású lehet egy rendezett tanács — egyébként sokkal jobb, ha az eddigi rendszer marad.

A másik feltétel, melytől lényegileg függ, hogy egy rendezett tanács jobb viszonyokat teremtsen: szigorú keresztülvitele s fenntartása a rend, pontosság, helyes munkamegosztás, ellenőrzés, felelősség s végrehajtási gyorsaságnak — vagyis egy jó tisztikarnak helyes működése egyrészt; — másrészt pedig az, hogy a nagy közönség a közügyek — tulajdonképen saját ügye — iránt élénkebb érdeklődést tanúsítson, mint idáig s mozdítsa elő, támogassa egy jó tisztviselő karnak helyes intézkedéseit.

Szóval, hogy a nagyközönségből rendezett tanácsú városá átalakulandó S.-a. Ujhelyben minden irányban érvényesüljön ama szép jelszó: „Salus reipublicae suprema lex esto.”

Ezekben vettünk magunknak bátorságot elmondani a feletti nézeteinket, hogy vajjon kívánatos-e s ha igen, mily feltételek érvényesülése mellett, rendezett tanácsnak alakítása. Hátra volna még a másik s tulajdonképen döntő kérdés megválaszolása: hogy vajjon gyakorlatilag kivihető-e az a polgárság nagyobb megterhelésével.

Az thisszük, ez irányban is közelébb hozhat már lapunk biztos fölvilágosításokat s részletes tervezetet.

Hornyay K.

A sereg általában, mely a schvecháci csata után, nem annyira anyagilag, mint szellemileg töretett meg, ezen pár hét alatt kinyugodva magát, újra jókedvű s bizik önérejehez, szóval itt már csak állnánk valahogy, hanem azt hallom, oda lent mennek kutyául a dolgok.

Berger Aradot még mindig tartja s a várost folyvást löveti s a kormányok nem kis gondot ad. Temesvárt és vidékét — szinte a gaz honáruló Ambrózy Lajos elnölete alatt egy rácz comité vette kezelés alá s a Sárospatakon léttünk ott végig húzódt Leiningen gyalogság, melynek legénysége többnyire oláh, ellenünk fordult. Így Temesvár és Arad a kormány ügyetlen rendelkezése által kitudja, mennyi időre el van veszve s a temérdek erő és költség ezen város visszavételére, mily eredményt nyujtana más pontokon? — Erdélyben Puchner, az oláhok Janku és Axent vezérek alatt a balázsfalvi gyűlésen ellenünk lázít; Urbán tábornok Naszodon szinte kezdők működik s Deésnél a tapasztalatlan Katona Miklóst seregeivel szétugrasztották; így Erdély nagy része már elveszve s talán azóta már maga Kolozsvár is elfoglalva.

A mint hallom, az öreg Bem tábornok Pestről, mihelyt sebbe, engedi, Erdélybe fog menni. Az öreg Bemet Pesten, a mint Kossuthal element, nov. 7-én egy örült vagy felbérelt fiatal ember, lengyel, agyon akarta lönni; szerencsére az elsült pisztoly csak arczát sértette meg, s azt sem halálosan s nem sokára utra mehet: pedig nekem egész bizalmam ebben az öreg emberben van. Bár Kossuth Erdély helyett, ami táborunk vezényletét bizta volna reá.

Pest, 1848. nov. 27.

Folyó hó 19-én Pozsonyból gőzhajón ide Pestre csakugyan leutaztam s minthogy itt a zászlóalj felső öltönyét meg nem kaphattam, egész

A kisdetek érdekében.

Ama okok közül, melyek a gyermekek nagy halandóságát, kivált első életévükben, különösen nagy városokban elősegítik — a legfontosabbat óhajtom tárgyalni s ez a csecsemők mesterséges táplálása és ennek hiánya.

A mesterséges táplálás szüksége akkor lép fel, ha az anya nem akar, vagy nem tud szoptatni s ha mindkét esetben nem áll módjában dajkát tartani. A mesterséges táplálás, hogy sikeres lehessen, nagy ügyeletet s gondot feltételez.

Ami a tápszert illeti, az nem lehet más, mint tehéntej, mely legjobban pótolhatja az anyatejet, azonban legyen a tej hamisítatlan, azaz tiszta. E tej legkönnyebben beszerezhető s más előnyei mellett már ezért is elébe helyezendő, minden más (kecske, szamár) állat tejének.

A tehéntejben mindaz meg van, mi a gyermek táplálására, testének kifejlődésére szükséges. Ellenben a tehéntej pótszerei: Liebig-féle leves, süritett tej, Löflund gyermektápszere, Nestle gyermek lisztje szükségtelenek s kimondhatjuk nyiltan, haszontalanok a tehéntej mellett. Volt idő ugyan, midőn ezen említett szerek igen nagy elöszerezettel adtak a csecsemőknek, hanem az okosok minden időben, ha felhagytak is egy időre — mondjuk a kísérlet kedvéért — a tej használatával, mindig visszatértek ahhoz ismét. Csak azon esetben, ha tehéntejet nem kaphatni, vagy hol a tehéntej hamisítása oly mérveket ölt, hogy a csecsemő egészsége az által veszélyeztetetnék, vagy végre, ha a gyermek a tehéntejet nem szenvedhetné, fordulhatni az említett póttápszerekhez.

Ha már a mesterséges táplálás szükséges életfenntartó eszköz, mily sok kárt okozhat a gyermek szervezetében, ha a tápszert maga hamisítva van! Fájdalom, eléggé ismeretes, hogy nagyobb városokban tiszta tejet ma már nehéz szerezni és ha mégis a gazdababaknak a mód rendelkezésükre áll is jó tejet szerezhetni be, a szegény igen ritkán van azon helyzetben.

Általában a tej árulása bármily üzlet által és alakban bocsáttassék a nagy közönség használatára, igen sok kívánni valót hagy fenn.

E visszásságon tejjállomások felállítására könnyen lehetne segíteni. Mondjuk könnyen, mivel hinnünk kell, hogy egy oly fontos dologban, minőt a nemzet csecsemőinek tápláléka képez, a költség tekintetbe nem jöhet. A tejjállomások lehetnének egyedül azok, melyek a tej árulásánál napi minden levő káros üzletet megszüntethetnének. Más lapra tartozván az, hogy aztan, mily könnyelmű módon higitják fel egyesek tanácsa folytán, a már ugys hamisított tejet épen azon családok, melyeknél a csecsemő mesterséges táplálása lett szükségessé — e helyen ennek tárgyalásába nem bocsátkozom s rövid cikketem azzal fejezem be, hogy a hamisított tej aláása s csecsemő egészségét s ha nem is lesz mindig az áldozat, de szomorú következménye: hogy a beteges és nyomorék emberek számát növeli, sohasem marad el. Nyomorékokra pedig nincs szüksége a hazának.

Segítsünk hát a bajon, hisz a gyermekek nemcsak a család a legszebb reményei, hanem az államnak is drága kincsei!

Baczoni Máttyás.

S.-a. Ujhelyig mentem. Ott Boronkay Albert megyei kormánybiztos általdván a néhány száz kék áttillát s a még hátramaradt egyéb ruhanemeket s azokat Farkas ujhelyi zsidó szekerestnek általdván, Pest felé elindítottam, magam pedig Szabolcsba egy oldal utat tettem halálos beteg édes anyám meglátogatására. Csakugyan utójára is öletem meg bucsu vétémkor a nekem feledhetlent. Nehezen eresztett, nehezen vált tőlem el. Szegényt sejtelve nem is csalta meg, mert a Sándor testvéremtől ma kapott levél tudatta velem, hogy eltávozásom után 12 óra mulva végképpen elszenderült.

És mondja aztan nekem valaki, hogy nem kimagyarázhatlan titkos kezek vezérlék az emberi dolgokat. Ha ígérete szerint megyém egy holnapal hamarabb készített el felső ruháit legényeinknek, én feldunai táborunkból el nem küldetve, utó bucsu szavát sem hallhatám az engemet oly forrón szerető anyának. Most itt időzőm Pesten, várva a fuvarosokat.

Miskolczon ide jövet egy napot tölték, éppen, az nap délután érkeztek haza táborunkból a borsodi önkéntesek, kiszolgálva 10 heti időnyi katonai kötelezettségüket. Mert ők bekerítve meggyőket vagy 30,000 pengő frt költségbe s kísértálva magokat Schvehátig amugy Isten igazába, most, midőn nemzeti ügyünk a legkétségesebb válponton áll; most midőn a csak annyira menyire is fegyverbe gyakorlott kezekre s karokra a küzdő hazának oly szüksége van, nem hallgatva se kérésre, se szégyenítő fenyegetésére Görgey tábornoknak s nem átalva azt sem, hogy hazulról a megye által rájuk bizott szuronyos puskájokat a fővezér tőlök elszedetvén, pusztá kézzel utnak eresztette. Ők pedig „more patrio” mintha a haza vészbe forgott ügye már megvolna mentve, nagy képekkel haza sétáltak s a megye-

Levelezés.

Felső-Zemplén, 1879. nov. 11.

A jelenleg Homonnán időző Némethyné sz. Eötvös Borcsa igazgatása alatt álló jeles szintársulat folyó hó 8-án több műkedvelő szíves közreműködése mellett, a helybeli polgári iskola javára, táncz-czál egybekötött jótékony czélú előadást tartott: következő változatos programmal:

1) „Chassé Croisse” francia vígjáték 1 felvonásban. Eljátszották: T. Dreyschok, H. Koncs, S. műkedvelő urak; továbbá Cséki Lina és Némethy Kornél k. a.

2) „A fürj” énekeltek a polgári iskola tanulói.

3) „Hunyady László, nyitány 4 kézre, zongorán előadták, Kádas Andor II-ik oszt. tanuló és Punday János úr.

4) „Népdal” énekelte Törökne asszony.

5) „Házassági gyakorlatok”, magán vígjáték, előadta Veressné asszony.

6) „Loreley” dal, énekeltek a polgári iskola növendékei.

7) „Keringő” a „Kornevilli harangokból”, énekelte Batory.

8) „Dalárkedv” mazúr, énekeltek a szintársulat tagjai és műkedvelők.

A kezdeményező ezen jótékonyczélú előadás megtartásában — a polgári iskola igen jeles, minden jó, szép és nemes iránt buzgó s tevékeny igazgatója T. Gérecz Lajos vala; ki szomoruan tapasztalta azt: miszerint a polgári iskola szegényebb sorsú növendékei között többen a tanulásban kellő arányban nem haladhatnak a többiekkel, nemcsak, hanem az intézetből el is bocsájtának azért, mivel a legszükségeseb taneszközökkel ellátva nincsenek, s nem talált alapot, melyből ezen égető bajon segíthetett volna, habár pár forintnyi összeg ezen szükségét fedezhette is.

E nehézségen segíteni akarván, érintkezésbe tette magát a szintársulat s más műkedvelő urakkal egy ezen czélra rendezendő előadás megtartása ügyében. Terve sikerült is. Homonnának — a tanügy iránt érdeklődő lakosai ezen alkalommal sem maradtak távol, hanem a lehető számban összejöttek s megtölték a termet.

Az előadás várakozáson felül fényesen sikerült. A szereplők mindegyike kifogástalanul jól játszott s a közönség mindvégig a legjobb kedvben volt s igen meglepődve távozott. Figyelmüket felkeltötte különösen a kis Kádas Andor zongora játéka, ki — a homonnai, általánosan szeretett — Punday János, kántortanító vezetése alatt 2 rövid tan-ídő alatt a zongora játékban oly meglepő haladást tett.

A tiszta jövedelem a polgári iskola szegényebb sorsú növendékei részére tesz összesen 35 frt.

Fözlülzetéseikkel hozzájárultak: Szirmay Pálné sz. Báro Podmanyczky Jerne Ő méltósága 5 frt, Gérecz Lajos igazgató 3 frt, Mayer N. tanár 1 frt.

Az előadás után kezdetét vette a táncmulatság, mely a legderültebb kedvben tartott reggeli 4 óráig.

Fogadják a műkedvelő urak a szegény tanulók hálás köszönetét.

Egy jelen volt.

Magyar-Jesztreb, 1879. nov. 6.

Amint e sorokat írom, óriási szél zug, a vidék felett és nekünk legujabban van okunk — főleg éjjelre — nem vágnyi a természet eme zajos munkájára; amennyiben a mult hónapban két iz-

ház. és vendéglő közti szeglet térségen sorakozva dictió dictiót váltott a dicső táblabírák magasztalására; m. alispán Miklós László üdvözölte az érkezőket, ők pedig végig hallgatva, a tiszteletökre mondott nagy szavakat, szép csendesen nyugodni mentek hősibabérjaikra, melyet ugyan az ellenségnek egy kiontott vércsepecskéje sem foltosít. Szakmányosoktól, bérenczektől igen, de lelkesült néptől, — mást várna hazánk mostani helyzete.

Egyébiránt tisztában vagyok én ezekkel az önkéntes zászlóaljakkal, magunkat zemplénieket sem véve ki, látom én jól, mi kevés erő van ezekben a sok kizaklatott nemzeti örökben, népfelkelésekben; bajba, pénzbe kerül elébbe, de eredményt, sikert kívánni tőlük, nevetséges. A fáradalmas tábori szolgálat elkedvetleníti, a mindig bizonytalan jövő lehangolja őket. Ha az ágyuk megdörölnék, hideg borzadás futja el, mert hon maradt kedvesei jutnak eszébe. — Ha szuronyt kell szegezni, reszket a csillogó ércz kezében, mert siró gyermekeire emlékszik vissza.

Hiába! az erélyes kitarás és ruganyosság testileg és szellemileg inkább a fiatal, mint a meglett kor sajátja, ezek pedig többnyire koros és családós apák. Rendes katonát, rendes honvédet kell teremteni kormányunknak, annyi ide-haza ülő ifjainkból, ez volna kötelessége. Az ily helyzetben nem lehet fillérezni, itt nincs helye a palliatív kurának, élet-halál harcz ez és itt csak utolsó erőmegfeszítés segíthet.

Pesten időmet többnyire képviselőkkel töltöm, sok rokonom s barátom van közöttök. — Ülésen kívül a magyar király fogadó összejövetei helyök; délután s esténként kártyáznak kicsiben, éjjel ezekben Magam is megpróbáltam katonásan egy estve a ferblit; de a máskor kedvező szerencsém most elfordult: Várkonyi Te-

ben kelle két tüzeset hogy a lev lett volna tek le.

Az u virradóra — világos éjsz batorsága, egy korcs sietett az azonban padlás ég korcsmárol háta vesze máros any

Kell nek indo az közele csődült t lászson; t veszedelm akarna is sem hor melyekne anyzani.

Min vidéken a kell segít lentkezett hogy a k tásból se ban azor

De lennénk t getők ált a betakar mostan is nyakunko nyai tótot koldusok lehetne összeszed vigan va ki is ne nünk.

Ajá figyelméb tében és

Ne volna az telők mé dők szem zajgása:

En zsidók é hirneves marasztva kimenni: nek, ott pataki s igyekezni tat a vá jén s fal vendégek különben. Szó fiakeress

mesből, Hevesbó mikor le az én ez határozva szabad ötven fr

A gyadság helye ün Én ugy den 184 képvisel tespedés rásával határozta félénks

Me nyomán selőháza désök az 184 szágban népek az emb feltáma dott lé nak, h engedé fognak igérve nek ok jobb t

rávid tásokr

ben kelle fölriadnunk tüzet jelentő lármára. Mindkét tüzeset szándékos gyújtásból támadt. Szerencse, hogy a levegő nyugodt volt; különben több baj lett volna; de így csak a meggyújtott házak égtek le.

Az utóbbi tüzesetkor — november elsőjére virradóra — sajátságos, hogy gyönyörű tiszta, holdvilágos éjszaka volt s mégis a rossz léleknek volt bátorsága, már 11 órára végrehajtani gonosz művét, egy korcsmáros házában. A megrémült korcsmáros sietett az istállóba marhája kiszabadítására; míg azonban azt megtehetette volna, a tapasz nélküli padlás égvé hullott alá emberre és marhára. A korcsmáros arca s különösen keze s egy tehénnek háta veszélyesen megégett; szintén így járt a korcsmáros anyja is a beégett pitvarban.

Kellemetlen, sőt bosszantó látni ennek a népnek indolenciáját a tüzeseteknél; — már t. i. ha az közlebről érdekelve nincs, alig lehet az összedült tömegből néhányat rábírní, hogy oltáshoz lásson; összedugott kézzel, hidegen nézi a más veszedelmét, tréfálódik, élcel, nevetgölődik s aki akarja is tenni valamit: nincs, hogyan nincs mivel; sem horog, sem pemete, sem létra, sem víz, a melyeknek pedig egy háznál sem szabadna hiányzani.

Mint érdekes dolgot említhetem meg, hogy e vidéken a körjegyzők azon feldívására, hogy kinek kell segély, vagy kölcsön: tudtommal senkisémet jelentkezett, — nem ám, mert az egész dolgot, lehet, hogy a kurta, minden magyarázás nélküli felszólításból senkisémet érthette meg, miről van szó, azonban azon segíteni talán még ezután sem késő.

De hát azon, miként lehet segíteni, hogy ne lennének nap-nap mellett annyira zaklatva a kéregetők által? Hiszen még csak imént végződött be a betakarítás ideje, sőt sok helyütt részben még mostan is folyik és már egymást éri a csavargó nyakunkon, úgy annyira, hogy csak ma tizenegy krajnyai tótot kellett nálam is kielégíteni s még hozzá, ha koldusok volnának! de némely részét bakancsba lehetne fűzni s mindamellett koldul s aztán az összeszedett alámizsnával megy a kocsmába és ottan vígan van s ha néki úgy tetszik — hála fejébe — ki is vehet s talán még főbe is kollinthat bennünket.

Ajánljuk ezen veszedelmes ferdéseket azok figyelmébe, akiknek az efféle bajok orvoslása tiszteben és jogában áll.

R. I.

Sárospatak, 1879. nov. 9.

Ne tessék gondolni, hogy városunkban kihalt volna az élet. Forr ez itt, mint a tenger. A szüretelők még mindig tartó szekerezése; a taposó-zsidók szemlélődő czammogása, a diákok éjel-nappali zajgása: egész élénk képet ad e kis fészkeknek.

Én nem is csudálom, ha az ide gyülekezett zsidók és nem zsidók, nehezen tudják elhagyni hirneves városunkat. Hiszen oly szívesen vannak marasztva, hogy ha nappal akárnának a vasutig kimenni: legfeljebb Csillayné asszonyságig mehetnek, ott már (persze szíves marasztásból) a jó pataki sár lehuza a csizmájukat. Ha meg éjjel igyekeznek az állomáshoz, csak azért sem világítat a városi előjáróság, hogy tört kórákások tetén s falak oldalán addig tapogatózdanak a kedves vendégek, míg vagy betörök kampós orraikat, vagy különben is lekésnek az ácsorgó vonatról.

Szobonya bácsi, Patak legelső és egyetlen fiakeresse, Trefort miniszter ur kedves rokona,

mesből, Ivánka Zsiga Hontból, Blasskovics Gyula Hevesből, Szunyogh Rudi és én ültünk le. Csak mikor leültünk, tudtam meg, hogy a játék nem az én erszényemhez van mérve, 10 ezüst ftt volt határozva rendes vízinek, hát még a rendetlen szabadság hívás szájáig. Örültem, hogy reggel felé ötven ftt veszteséggel szabadultam.

A képviselői ülésben is voltam, nagy bádgyadságot veszek észre rajta, számos képviselő helye üres, fáradtak, részvétlének már is a jó urak. Én úgy látom a magyarországyülés is a minden 1848-ban forradalom által született európai képviselő házak mániájában szenved. Symptomái tepsedés nagy mértékben, sült galamb szájba vásárlásával vegyítve, hozzáadva még egy jó adag határozatlanságot — vagy maga nevével nevezve: „félénkséget.“

Mert ha a külföldi újságlapi tudósítások nyomán a párisi, frankfurti, bécsi, berlini képviselőházak eddigi életén végig nézünk s működésük nyomán el tudjuk magunkkal hitetni, hogy az 1848-ki képviselőházak szelleme, minden országban teljesen s hiven mutatja fel a választó népek szellemét; kétségbe kell esni s azt hinni az embernek, hogy a szabadságért Európa szerte feltámadt népek mindenütt megbánva elhamarkodott lépéseket, egy pár hét múlva még oda jutnak, hogy mea culpa kiállva s mellőket verve, engedelem bocsánatért esekelő küldöttségeket fognak járultatni a megingatott trónok lábaihoz, ígérve jövendőre gyermeki megjobbulásukat. Ennek okát ott gyanitom, hogy a nép nem a legjobb tapintattal választotta képviselőit.

Vessünk csak itt hazánkban is vissza egy rövid pillantást, a mult tavaszi képviselő választásokra.

(Folytatása következik.)

csak úgy neveti ezt a fránya dolgot s jókat prüszszentve mondja: „úgy kell nekik, mért nem ülnek fiakerre!“

Másnap nagy keresetre lett kilátása az öregnek. Öten bestelláltak. Mind elfogadta s váltig emlegette, hogy az ő két paripája, a „Lissu“ meg a „Csendes,“ akarom mondani a „Szellő“ meg a „Villám,“ hiába 25—26 esztendősek, jól bírja még a farát. Vitt ő már ki hét embert is egyszerre; az igaz, hogy akkor elkésett a vonattól; de ez csupán azért történt, mivel igen nagy hó volt.

Ki gondolhatta, hogy akkor éjjel folyvást ömöljék az ég könnyüje. És ki gondolhatta, hogy az ég könnyüjéből olyan csunya nagy sár kerekedjék a földön, mikép a képezdénél lovasról, szeke restől benne maradjanak?

Ezek a zsidó atyafiak voltak azok, a kik megsokalva ezt a gyöngy-életet, elmentek szigorubb állapotokat keresni nagy Amerikába.

A társadalmi összetartásról, az emberek egymásiránti szeretetéről, ösztinte meleg érzelmeiről is sok szép példát hozhatnák fel. Megemlíthetném, hogy a társas-estélyek, a zenei, felolvasási, szavallási öszgyülekezések annyira érik egymást, hogy híveket sem halljuk. Ez csak azért történik, mert tényező van ám itt elég. Megemlíthetném, hogy a becsületes szorgalmat, a kitartó munkát, itt mindig a legnagyobb elismerésben részesítik; a népbank kettözött erővel dolgozó, kipróbált hűségű hivatalnokait például, azért, hogy pontosak, lelkiismeretesek: minden évre megjutalmazták kicsapással való fenyegetéssel, gyanúsítással s a fizetés lejjebb szállításával.

Hogy ne volna kedvök ezeknek az embereknek a gyöngy életéhez? Most megint év vége következik. Nagy gyűlés fog tartatni. Jó lesz a hivatalnokoknak az, eshetőségekre készen lenni és — összepakolni. De ne dicsekedjünk. Csak azt említem meg, hogy itt a tanárikar, a szellemi élet gyu pontja. Ezek oly szívesen érintkeznek a polgári elemmel, hogy egész a tulságig megy. Kézfogó, lakadalom, keresztelő dísznótor, néveste — nem esik meg, hogy professzorokból és polgárokból álló vegyes társaság ne mulatna együtt. Ez így is illik. Hogy minden közügy élén elegendő tanár áll, az már a választópolgárok viszonti bizodalmán fordul meg. Szóval, mi úgy szeretjük egymást, hogy van alkalmasint olyan is, a ki — foggal ragadna a másikba.

Egészségi viszonyaink, az itt egy év óta szétömlő levő tiszta víz folytonos kigözölgése miatt, természetesen pompásak. Torok-lob, mocsárláz, himlő, hideglelés: csak azért akad meg egyik-másik házban, hogy látogatóba a mehessünk.

Egy szó, mint száz: t. Szerk. ur. „Ez az élet a gyöngy élet. Nem kell ide tudomány. Csak jó bor és szép leány. Ez a két utóbbi a magunk szükségére van elég. Tessék átjönni Arkádiába. Önnek is juttatunk egy keveset.“

*) Köszönjük szépen

Szerk.

Különlélek.

Helyi és megyei események.

Rendkívüli megyebizottsági ülés tartott f. hó 11-én, melynek két legnevezetesebb tárgya az inségügy s a Filloxera volt. Mindkét ügy oly nejelentékeny s annyira közéről érdekel bennünket, hogy megérdemelte volna a bizottsági tagok tömegesebb részvételét. Ami az inséget illeti, több konkrét esetet hallottunk felhozni illusztrálásul annak: hogy az csakugyan küszöbön van s már több helyütt be is kopogtatott. Az enyhítésre nézve — mert teljes meggyógyításról szó sem lehet — első gyógyszerül a pénzügyminiszter leiratát olvasták fel, melyben az adóvégrehajtás felfüggesztését egynehány, könnyvélkül kikapkodott községben engedélyezi, de azt is oly feltételeken, miszerint bátran elmondhatjuk róla: az egész nem egyéb, mint „nesze semmi, fogd meg jól.“ Az ilyen orvosság rosszabb a betegségnél. A végrehajtás középkori torturája alól kivenni egynehány, már különben is teljesen tönkretjuttott szegény ördögöt, de viszont meghagyni azon keveset, mely középbirtokos czimen, talán még hajlékkal s a mindennapi betévé falat kenyérral bir; lehet genialis pénzügyi operatum, de atyáskodó, keresztényi segélynek még Khinában sem volna nevezhető. A mérget pedig sem edesebbé, sem hatástalanabbá nem teszi az, hogy e községekben állami végrehajtók nem alkalmaztathatnak. A közgyűlés, Viczmány Ödön főjegyző indítványára egy újabb indokolt felírást határozott, melyben az adóvégrehajtás felfüggesztése, kevés kivétellel, az egész megyére kéri kiterjesztetni. E felírást, támogatásul több idevágó kérvény, többek között Patak városás is csatoltatni fog. Ez ügygel kapcsolatban felolvastattott a viczispán jelentése az inségesek és vetőmagot igénylő kisebb birtokosok összeírásáról s egyszersmind ez összeírások alapján kiszámított szükségletnek, állami kölcsön útján való fedezéséről. A segélyt igénylők e jelentésben három kategóriába sorolvák, a preliminarált öszzeg pedig rékusziókra körülből egy millió négy százezer forintba rug. — A „Filloxera“ ügyben a földmívelési miniszterium országra szóló rendeletének felolvasása után — dr. Schön Vilmos szólalt fel, utalva a veszély imminens voltára,

mely a magyarországi szőlőbirtokosságra általában de különösen a Hegyaljára nézve könnyen végzetes lehet, ha ideje korán nem tesszük meg mindazon óvintézkedéseket, melyek e veszélyes rovar terjedésének lehetőleg útját állják. Indítványozza egy központi bizottság kiküldését, mely az ügygel behatóan foglalkozva, minden idevágó mozzanatot megfigyeljen s az óvrendszabályokat erélyesen foganatosítsa. Szóllottak még a tárgyhoz Mecner Gyula, Bajusz József, Hornyay Kálmán, Chyzer Kornél, Fejes István és többek. Hogy tenni kell valamit, abban mindnyájan megegyeztek, csupán a „miként“ re nézve merültek fel nézet eltérések. Végre is kiküldetett a központi végrehajtó bizottság, mely Dókus József elnöklete alatt Füzesséry Sándor, Nyomárkay József, Évv. András és Csizsár Gábor szőlőbirtokosokból álland. E bizottság, ha szükségét látja, albizottságokat is alakít a Hegyalja területén s közli velök a kormány idevágó rendelkezéseit s felügyel arra: hogy azok mindenütt pontosan és erélyesen végrehajtsanak.

A „Magyarország“ közelebbi számában, egy tokaji levélre való hivatkozással, oly rózsás színekkel van festve az idej hegyljai szüret eredménye s általában az egész borvidék helyzete, hogy a ki elolvassa, Eldoradó helyett szentül a Hegyalját foglalja be ábrándos vágyainak keretébe, mint a hol a jólét arany-eső képében hull az embernek nyaka közé s az utcai suhancok pitykézése is husz frankos „fületlenek“ kel történik. És ez arkádiai pénz-bőség forrásul tudósító az új bort emeli ki, mely rendkívüli keresletnek örvend, úgy hogy még a jezsuiták is oda viszik a péter-filléreket, hogy rajtuk Krisztus-vért vásárolja, a kolostorok üres pinczéit megtölthessék. — Legnevezetesebb az egész dologban: hogy úgy a tokajiak, mint a mádiak, tocsvaiak stb. e kupecz-áradás szült boldogságról egy hangot sem tudnak, sőt ellenkezőleg azt mondhatják: hogy a mostaninál rosszabb üzletévre alig emlékeznek. Mindenki azt hitte, hogy a tavalyi silány szüret után, az idej tetemesen jobb minőségű bor csakhamar svöjére talál, kivált miután Franciaország és Svájc a rozsz termés miatt inkább be mint kivitelle lesz utalva. Csalódtak. A szüretnek vége van s bor-eladásról még csak hallani sem lehet. Abból pedig, hogy valaki egy pár hordó régi aszubbort, meglehetősen jó áron elad, az egészre nézve rózsás helyzetet, kifundálni csak is tulságosan felizgatott fantáziával lehet, melynek olvasásánál valaki még azon szatyrárt is követheti el: hogy megörül s az „Ellenőr“ számára vezércikket kanyarint belöle ily czimmel: „Mégis csak boldog ország ez a „Magyarország“.

× **A pataki utcán** levő kútnál, melyet jelenleg javítanak, egy árva karfán kívül semmi sincs téve arra nézve, hogy az ember a kut fenekén megtalálja magát, pedig „fényes világításunk“ mellett bizony-bizony elérne egy kis óvintézkedés. Hanem hát nagyon sok szabad nálunk. Az sincs rendjén, hogy a kereskedők a boltjuk előtt levő lépcsőkkel annyira kiterjeszkednek a járdákra itt-ott, hogy teljességgel nem volna csuda, ha az ember éjjel nyakát szegné. Nem lehetne ezekről tenni?!..

A „bécsi akadémiái magyar olvasó és társas-kör“ f. hó 6-án tartotta meg az évi ismerkedési estélyét számos tag és vendég jelenlétében, mely utóbbiak közül Dr. Lánzy Gyula egyetemi tanár és Neugebauer László, Petőfi kitünő fordítóját, emeljük ki. Érdekes látvány volt idegen földön a háromszáz főnyi magyar ifjú hazai kedvességgel, czigány zene mellett kölcsönösen összebarkókozva. — Pintér alelnöknek Ö Felsége a királyra mondott pohárköszöntőjével meg lévén kezdve az estély, a himnusz eléneklése után a toasztok hosszú sora következett, melynek elején méltán foglalt helyet a Lánzy tanár úr közlekedéssel fogadott hazafias buzditó beszéde. Poharat üritettek a többi közt a hazára, dr. Lánzyra, Neugebauerre, a képviselt egyletekre, a nőkre stb. Nagyban emelték a jó kedvet Darázs Miska zenekarának kitünő magyar darabjai, valamint a kör kebelében alakult zeneklub előadásai. Az estély kedélyesen és minden ízében magyar módon folyt le.

× **Gyilkos férj.** Gris István sárospataki lakos disharmóniában élt folytonosan nejevel s azt többször kiméletlenül bántalmazta. A mult csütörtökön reggel, a különben sem józan életű ember, miért, miért nem? — annyira neki dühödött, hogy a nőt megtámadva, azt késsel ösze-vissza szurkálta, kinozta, koponyáját szétzúzta s a szerencsétlent a legkegyetlenebb módon kivégezte, azután vadállati tette végeztével följelentette magát s ma már vizsgálati fogságban van. A meggyilkolt nő után két kiskoru árva maradt.

× **B. Vay Lénárt** hegedűművész, ki közelébb Ungvárott hangversenyezett — hir szerint, hozzánk is el fog látogatni.

+ **Pelejtén** G. Pál ur házából a mult hó végén, több értékes tárgyak, arany és ezüstneműek lopattak el.

Halálozások. Lehoczky Ignác, szül. Finkey Róza és gyermekei: Béla, Géza, valamint édes anyja, özvegy Lehoczky Józsefné; testvére, Zsuzsanna és számos rokonai, mély fájdalommal jelentik a jó férj, gondos édes apa, szerető fiu és testvérnek, királylehotai Lehoczky Ignác, magyar kir. államképezdei tanárnak, élete 31-ik, boldog házassága 7-ik évében, folyó hó 11-én, délután 6 órakor, agyszélhüdben történt szomorú elhunytát; a boldogultnak hült tetemei, folyó hó 13-án, d. u. 3 órakor fognak

a ref. egyház szertartása szerint, az örök nyugalomnak átadatni; mely végtisztességre az elhunytak ismerősei tisztelettel meghívattak. Sárospatak, 1879. november 12. — Hódinka Ágoston állami tanítóképzési tanár és gyermeke Luiza; valamint nagynénje és nevelőanyja: özvegy Sülleyné szül. Joksmann Karolina; testvérei: Gyula, nejevel szül. Hnefkovszky Krisztinával és gyermekei Béla, Ödön, Vilma és Gizellával; Ferencz, György és Irma, mélyen megszorodott szívvél jelentik a hű nő, édes anyja, szerető huga, testvérök és szeretett nagynénje Hódinkáné Pavletits Ottiliának élete 22. boldog házasságuk 2. évében, a halotti szentségek ájtatos felvéte után, f. hó 13. délelőtt 11 órakor, hosszas szenvedés után történt szomorú elhunytát. A boldogultnak hült tetemei f. hó 15-én délután 3 órakor fognak a róm. kath. szertartás szerint az örök nyugalomnak átadatni. Az engesztelő szent miseáldozat f. hó 17. délelőtt fog a róm. kath. szentegyházban megtartani. Sárospatak, 1879. nov. 14-én. Áldás és béke hamvai felett.

Szerkesztői üzenetek.

Sz. B. Budapest. Zelihez, mint tapasztalhatta, a versekre nézve azon szabályt követjük hogy: vagy valami — vagy semmi*. Ebben kétségtelenül van kedély és közvetlenség, de egy jó költeményhez még több is kívánatik kívált, ha egy annyiszor megénekelt themát választunk tárgyul.

A magyar éjszak-kelet vonat menetrendje

1876. május 15-től.

A vonatok érkezése S.-a.-Ujhelybe.

Budapestről: 10 ó. 30 p. reg. — 6 ó. 34 p. este.
Kassáról: 9 ó. 30 p. reg. — 5 ó. 27 p. este.
M.-Szigetről: 9 óra reg. — 5 óra 8 percz este.
Przemysléről L.-Mihályiba: 8 óra 40 percz reggel.

A vonat indul S.-a.-Ujhelyből.

Budapestre: 9 ó. 45 p. reg. — 5 ó. 47 p. este.
Kassára: 9 ó. 31 p. reg. — 6 ó. 54 p. este.
M.-Szigetre: 11 ó. 30 p. d. e. — 7 ó. 30 p. este.
L.-Mihályiból Przemyslére: 7 óra 50 percz este.

Üzleti tudósítás.

Hivatalos piarcezi árkimutató.

1879. november 14-én.

	frt.	kr.
Buza 100 klg. sulyu. 1 hect.	13	50
Gabona 100 „ „ „	11	—
Árpa 100 „ „ „	7	50
Zab 100 „ „ „	7	—
Kukur. 100 „ „ „	8	50
Burgonya 100 „ „ „	4	—
Borsó 100 „ „ „	14	—
Lencse 100 „ „ „	10	—
Paszuly 100 „ „ „	10	50
Köl. kása 100 „ „ „	14	—
Vaj 1 liter		80
Szesz		34
Marhahus 1 klgr.		44
Szalona uj		60
Sertés-zsir		70
Széna méter mázsa	3	20
Alom szalma		90

Hivatalos magán árverési hirdetmények díja, nemkülönbön olyanoké, melyek kiemelése nem kívánatik, 1—100 szög 1 1/2 kr. azonfelül 1 kr. Kiemelt, keretelt rendes kereskedelmi s üzleti hirdetmények térmérték szerint számítatnak és pedig egy □ centiméter 2 kr. Bélyegdíj mindenkor 30 kr.

HIRDETMÉNYEK.

Háromszorinál többszöri hirdetéseknel a díjmér séklés, valamint kívánatra különösen kiemelt hirdetéseknel a díjfelemlés esetről esetre, külön egyezkedés tárgyát képezi.

A „Kis hirdető“ rovatában kis, legfeljebb 5 sorig terjedő hirdetések díja, kincstári illetéke is bele értve 50 kr.

HIRDETMÉNY.

A sátoralja-ujhelyi polgári takarékpénztár és hitelegylet

mindazon zálogtárgyakat, melyek

folyó évi augusztus 1-ig ki nem váltattak,

ugyancsak folyó évi november 23-án, délutáni 2 órakor

az intézet helyiségében Kazinczy-utca gróf Andrássy féle házban,

hiteles közeg jelenlétében

nyilvánosan elárverelni fogja.

➔ Árverés alá kerül: állam- és értékpapir, arany- és ezüst ékszer, gyöngy, óra stb. stb. ➔

Sátoralja-Ujhely, 1879 október 31-én.

3-3

Az igazgatóság.

Bérlet.

Szeghy Gyuláné nagy-rozvági birtoka, mely Nagy-Géres vasuti állomásától 1/4 órányi távolságra esik, 6 esetleg 9 egymásutáni évre bérbe adatik. A birtok terjedelme 1200 hold, melyből

750 hold kitünő minőségű szántóföld, 450 hold rét és legelő.

Mind magában a faluban, mind a birtokon levő két tanyán jókarban lévő gazdasági épületekkel.

A birtokhoz 24 hold dohány-ültetési engedély is járul.

Bővebben értekezhetni tulajdonosnőnél K.-Rozvágyon, u. p. Nagy-Géres, vagy Ambrózy Nándor köz- és váltó-üggyvéd urnál Sátoralja-Ujhelyben.

Bérleti hirdetmény.

S.-a.-Ujhelyben az Ó-Híd utcai 674. számú bérházamban lévő

korcsmai helyiségek

nagy boros pincze, italmérési jog,

1880. évi áprilishó 24-ik napjától számítandó egy vagy több évre bérbe kiadó.

Bővebb értesítéssel szolgál

Lácza Elek

tulajdonos
pataki utca 188. sz. alatt.

2-3

A perbenyéki uradalomhoz tartozó

„Lácza és Leányvár“ községekben

1880-ik év januárhó első napjától három évre az

italmérésési jog

folyó év novemberhava 27-én fog árverelés utján bérbe adatni a perbenyéki tisztartói hivatalnál, mire a bérleti szándékozók. bánatpénzzel ellátva meghívattak.

Az uradalmi tisztartóság által.